

Калина. — Колко ми омиля, овчарйо.

Косйо. — Ех-х!... (отлага си калпака) Виж, аз веки побелях... Над чело ми цъвна кокиче.

Калина. — Тжй си ми по-мил, овчарйо.

Косйо. — Колко хубави години изтървах... Колко сили пръснах по вятъра!

Калина. — (Като го гледа сжчувствено)

Ти си страдал по мен, а аз...

Косйо. — а ти?

Калина. — Себе си требваше да надвия.

Сжс себе си се борях всеки ден.

И знаеш ли, овчарйо.

Косйо. — Какво, Калино?

Калина. — Най тежки са мъките, които сам човек си сжздава.

Как се измъчвах от себе си!

Косйо. — И защо?

Калина. — Незнам мога ли ти каза.

Косйо. — Щом немож...

Калина. — (Вмислена) Аз джлго сжм мислила по това... И кой знай...

Косйо. — Кажй ми, Калино, да те разбера... Гледай дано те разбера, че беки сжрдце в мене се обжрне.

Калина. (след джлго мислене) Не ти ли се е случвало: нещо да го искаш, много да го искаш... И кога го добиеш — ей така ти отщява...

Косйо. — Аз незнам такова нещо.

Калина. — ... Ей така, като си пасал стадо и от там ти са се мернали места, гдето не си бил — тогаз не ти ли се е поисквало да идеш там... Ей тжй да ги видиш, да им се порадваш от близо?

Косйо. — Не.

Калина. — А пжк аз... Аз, когато се искачих на Самодивска могила и жрнах, кога слжнце залезваше, широките Тракийски равнини — нещо ми стопли гжрдите...

Косйо. (зачуден) Гледай!

Калина. — По него време срещнах Мечкаря... (унесена) Незнам зацо, като гледах неговата мечка... Туй намусено рунтаво животно, — стори ми се, че там гдето се вждят таквиз силни зверове не ще е като тук.

Косйо. — Мечка като мечка, малко ги има тждява.

Калина. — Подире... Самият Мечкар... Такжв левент, силен, с ония черни, вжгленови очи и сжс златната облица на ухо... Щом ме погледна — стори ми се, че ми заприказва за ония незнайни и далечни страни; че ме приласка като брат и ми стана тжй близжк...